

POSTANOWIENIE

5 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 5 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. H. i P. H.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 1 sierpnia 2025 r., VIII ACa 1865/25,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz każdego z powodów po 2700 zł (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje go do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi bowiem wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami

orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. W świetle motywów zaskarżonego wyroku nie można przyjąć, że nastąpiły uchybienia o charakterze elementarnym.

Skarżący wskazał, że jego skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona „bowiem stanowisko przyjęte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oznacza uznanie, że umowa kredytu może być jednocześnie oceniana na gruncie przepisów o bezwzględnej nieważności (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. oraz art. 69 ust. 2 pkt 2 ustawy Prawo bankowe), jak i przepisów o niedozwolonych postanowieniach umownych (art. 385¹ § 1 k.c.), przy czym art. 58 § 1 k.c. winien być stosowany przed art. 385¹ § 2 k.c., co pozostaje w sprzeczności ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym m.in. w uchwale z dnia 28 kwietnia 2022 r. sygn. akt III CZP 40/22 (OSNC 2022/11/09).

Skarga kasacyjna nie była oczywiście uzasadniona, a na pewno nie zostało to wykazane przez skarżącego, bowiem w tym zakresie nie przedstawiono adekwatnej argumentacji prawnej. Sąd Apelacyjny wbrew temu co pisze skarżący, nie przyjął wykładni sprzecznej ze stanowiskiem wyrażonym m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2022 r. sygn. akt III CZP 40/22. Przeciwnie Sąd Apelacyjny wskazał, „że przepisy o niedozwolonych postanowieniach umownych wyprzedzają w zakresie sankcji ewentualną sankcję nieważności określoną w art. 58 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. (uchwała Sądu Najwyższego z 28 kwietnia 2022 r., sygn. III CZP 40/22) a także wynikającą z możliwej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.). Dotyczy to zarówno niewystąpienia skutku nieważności przy wprowadzeniu do umowy naruszającej naturę stosunku zobowiązaniowego regulacji zasad ustalania kursów walut, jak wszelkich uchybień w zakresie wypełnienia obowiązków informacyjnych związanych z ryzykiem walutowym (na jakie narażany jest kredytobiorca), które również podlegają ocenie w świetle norm dotyczących niedozwolonych postanowień umownych, nie zaś zasad współżycia społecznego.”

Niezależnie od tego w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie ma wątpliwości, że konsekwencją uznania klauzuli za niedozwoloną w rozumieniu art. 353¹ k.c. może być upadek umowy równoznaczny z jej nieważnością ze skutkiem *ex tunc*, w sytuacji, gdy bez klauzuli uznanej za niedozwoloną umowa nie może w dalszym ciągu obowiązywać, a jednocześnie nie ma możliwości jej zastąpienia dyspozytywnym przepisem prawa (zob. uzasadnienie uchwały całego składu Izby Cywilnej z 25 kwietnia 2024 r. , III CZP 22/25)

Uznać zatem należy, że wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przyczyny nie uzasadniają jej przyjęcia do rozpoznania.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych powodów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[a.ł]

Krzysztof Wesołowski